

Ա Ռ Ա Կ.

ԲԱՐԵՍԻՐՏ ԱՂՈՒԷՍ.

Դարնան օրերուն որսորդին մէկը
 Զարկաւ ըսպաննեց սիրուն սարեկը .
 Զարը խափանուէր անով, ինչ կըլլար .
 Զէ, խեղճութիւնը պակաս կըմընար .
 Սարեկն իրեք հատ մանրը ձագ ունէր ,
 Որբուկ մընացին, անմայր ու անտէր .
 Իրեքն ալ՝ դեռ հաւկըթէն նոր ելած,
 Ոչ ոյժ ունին՝ ոչ փետուր,
 Փորերնին քաղցած,
 Ո՞վ տար կերակուր .
 Ճիւ ճիւ ընելով կըկանչեն մօրիկ,
 Ո՞ւր է մարիկը, ան, սեւ արեւիկ:
 Այսքան խեղճութիւն տես ու դիմացիր .
 Ո՞ր քարէ սիրտը ի գութ չիշարժիր:
 Աղուեսին մէկը բոյնին դէմ՝ քարին վըրայ կըկղեցաւ,
 Ու այն տեղէն անցնող դարձող թռչուններուն այս ըսաւ .
 Քուրեր աղբարներ, հոգինիդ սիրէք,
 Դա ձագուկները անտէր մի ձըգէք .
 Ի՞նչ կըլլայ, մէյմէկ հատիկ ու հընտիկ
 Բերէք խեղճերուն դըրէք բերանիկ .
 Թող մէկմէկ յարդի խօտի կըտտրիկ
 Ամէն մէկերնիդ կըրէ այդ բունիկ .
 Ահա երեք ձագ մահէ կազատէք .
 Ի՞նչ մեծ վարձք է այս՝ դուք ալ լաւ գիտէք:
 Կըկու քուրիկ, ինծի նայէ, դուն արդէն գոյն կըփոխես .
 Ի՞նչ զեն ունի, թող մէկ մէկ քիչ փետուրներէդ փըրցընեն .
 Անոնցմով դուն նոցա տակը փափուկ փըռոց կըշինես .
 Լաւ չէ քան թէ քամիները ասդիս անդին ցանցընեն:
 Դուն Արտուտիկ,
 Քան թէ օդուն վերելիկ
 Կըլոր կըլոր
 Ման գաս պարես թաւալգըլոր,
 Լաւ չէ երթաս սարեր ձորեր,
 Որբուկներուն բերես որդեր:
 Հապա դուն Տատրակ, ինչ պարապ կենաս .
 Զագերըդ մեծցան՝ եղան չափահաս .

Քեզ այսուհետեւ նորա կարօտ չեն.

Թող իրենց գըլխուն ճարն իրենք տեսնեն :

Ի՞նչ լաւ կընէիր՝

Բունէդ ելլէիր,

Այն որբուկներուն

Մօր տեղ լինէիր.

Իսկ գուն Ծիծեռնիկ

Ճանճեր բռնէիր,

Ու մէկիկ մէկիկ

Սոցա բերէիր :

Քեզ ալ ի՞նչ ըսեմ, սիրուն Սոխակիկ.

Երբ այդ խեղճերուն աչքը քուն կոխէ,

Ու թեթեւ քամին ծառն ու բոյնն օրէ,

Անուշիկ ձայնովդ ըսէիր նաննիկ :

Այս խընամքներով, հաւտացէք ինձի,

Նոցա կըսկիծը կըմոռցընէիք,

Նայեցէք ի՞նչ կըսեմ ձեզի,

Բոլոր կենդանեաց յայտնի կընէիք

Թէ անտառիս մէջ կան փափուկ սըրտեր

Որ երբ որ ուզեն . . . Խօսքը բերանն էր :

Խեղճ ձագերը իրեքն ալ

Ձըկըրնալով հանդարտ կենալ,

Գըլորեցան վար ընկան

Աղուիսուկին առջեւը.

Ի՞նչ կըլինի մէկն որ չունի տէր տիրական,

Մէկդիէն ալ երբ տանջէ քաղցն ու ծարաւը :

Ի՞նչ ըրաւ արդեօք մեր աղուիսուկ սանամարը,

Ի՞նչ պիտի ընէր, իրեքն ալ շուտ մ'առաւ կերաւ.

Ուր մընացին ուրիշներուն տըւած երկայն քարօղները. —

Ետքը բերելու ատեն չունեցաւ :

Ո՞վ կարդացող, մի զարմանար,

Ճըշմարտապէս բարեսիրտը այլոց երկայն խըրատ չիտար,

Ինքն ըզբարին կըկատարէ լըռիկ մընջիկ որչափ կըրնայ.

Իսկ ով այլոց ականջներուն չոր խըրատներ կըտըղւըզայ,

Անշուշտ փորու ցաւ մը ունի,

Կուզէ ձեռքը բան մի ընկնի :

Ամէն մարդ ալ այսպէս է :

Խօսքին նայիս՝ բարեսիրտ, գործովը իսկ աղուէս է :

ՔԻՒԼՈՎ.

